

kopírovat) se objevuje skladba Toad, kde je slyšet jedno z prvních bubenických sól (zajímavostí je, že 8. října 1966 na koncertě v Sussexu Ginger zahrál v té písni tak epické sólo na bicí, že zkolaboval na pódiu). Ono to bylo vůbec zvláštní seskupení, protože Ginger a Jack byli jazzmani a Eric byl bluesman – tedy jazz s bluesovými postupy, nicméně jejich improvizací styl definoval rock. Koneckonců, pokud chcete, aby vám Ginger ve svých 75 letech dal přes hubu (minimálně se o to pokusil) zeptejte se ho na to „rockové“ období Cream.

Dne 1. října 1966 se na vystoupení Cream v Londýnské Polytechnice objevil na pódiu velký fanda Erica Claptona – Jimi Hendrix. Jimi přišel k nim na pódiu a vystříhl tam píseň Killing floor (od Howlin Wolfa) což nebyl žádný lehký kousek na hraní, navíc polovinu té písni Jimi hrál s kytarou za hlavou. Eric si tak Hendrixem zamiloval – konečně viděl někoho, kdo vyznával hudbu tak silně jako on sám. Eric si jej několikrát šel poslechnout, jestli ho tenkrát nešálil zrak a sluch.

V srpnu 1967 se Cream vydali na Americké turné, kde se setkali s hippie kulturou (San Francisco a Los Angeles) a díky tomu došlo k souznění, kdy Cream začali hrát dlouhé písně (Spoonful, N.S.U., I'm So Glad a Sweet Wine) tedy písně alespoň na 20 minut a Eric začal používat nové kytarové efekty (např. wah-wah pedál – stačilo, že se doslechl, že jeden vlastní Hendrix). Samozřejmě, že se v Americe na jejich koncertech objevil onen záhadný Owsley (zvukař Grateful dead a Acidový král), který Cream poskytl LSD nejlepší kvality. Když na podzim roku 1967 Cream vydali album Disraeli gears, věděli, že to je hodně dobré album, ale Hendrixovo Are you experienced bylo ještě lepší. To bylo pro ně zklamání, ale i respekt k tomu, co Jimi udělal.

Postupně jak rostlo napětí mezi Jackem a Gingerem, Jack si pořídil 3 Marshall bedny, kdy v tichých pasážích hrál na jednu, když ho Ginger štvál, zapojil druhou bednu, a kdyby náhodou slyšel moc bicích, tak třetí bedna byla v záloze. Ale i to stačilo, aby Ginger přišel o většinu sluchu za dobu působení v Cream. Ginger naopak průkopnický používal dvojitý kopák, a inovativně

používal nýtovaný raid-činel, který měl nýty po straně činelu – to aby byl dozvuk delší a o dost hlasitější. Stávalo se, že Eric přestal hrát, protože byl konec písni, ale Jack s Gingerem si toho přes ten vysoko-decibelový rauš ani nevšimli. Těžko říct, jak to bylo, ale rozjetý jazzman nerad končí brzo.

Co se týče drog, tak svatá trojice: konopí, LSD a kokain byly hlavní kratochvílí, s tím že Ginger ještě rád sahal po héru (kvůli své artritidě páteře).

V půlce roku 1968 po dokončení alba Wheels of fire (které se jako první stalo platinovým albem) se ale trojice cítila vyčerpaná. Ginger a Jack byli na nože a Erick se zhlédl v doprovodné kapele Boba Dylana – The Band a chtěl hrát folk – čímž Cream přestali držet pohromadě. Taky v časopisu Rolling stone označili Cream jako mistry bluesových klišé, a to už bylo na Erica moc. 10. července 1968 ohlásili konec, ale dohrají Farewell tour po Americe (4. října – 4. listopadu s předkapelami Yes, Taste nebo Deep Purple) a poslední koncert v Royal Albert hall 25. a 26. listopadu 1968 jako poslední sbohem publiku (existuje TV záznam). Fanoušci se při odchodu kapely loučili parafrází Anglické hymny „God save the Cream“.

Po rozpadu ještě Ginger a Eric zkusili vytvořit další superskupinu Blind Faith (původně anglická verze The Band), ale měla jepičí život. Každý šel jinou cestou. Co zbylo z Cream? Eric vytvořil statut kytarového boha, a tedy osvobodil kytaristy jako sólisty (mimočodem Eric dodnes neví, co vlastně v Cream dokázal), Jack ukázal, že jazzový přístup baskytary dává rock-and-rolu větší šmrnc a Ginger osvobodil bubenická sóla jako svébytný projev rockového muzikanta. A taky je možné si i teď povšimnout, že i současná bigbítová tria (inspirovaná anglo-americkou hudební scénou) hrají buď jako Jimi Hendrix experience (dominantní kytarou) nebo jako Cream (dominantní všichni hráči). V roce 1993 byli Cream uvedeni do Rock-and-rolové síně slávy (mimočodem Eric Clapton byl uveden do síně slávy celkem 3krát: Yardbirds, Cream a jako sólista).
Krték

Týdeník Nájezd - vydáno k setkání v Barré i jinde dne: 30.7.2014, číslo 137, online: najezd.wz.cz

Kalindář

- 30.7. se koná vystoupení: **Mořičvíl** (divadlo Bohém), kde: klub Final (Příběnická 8), start: 20:00, vstup: do klobouku.
- 1 - 3.8. se koná akce: **Prasožraní** (U Špičky narozky Mácy). 11 kapel, kde: Václavice u Hrádku nad Nisou, start odpoledne, vstup volný.
- 4.8. se v Balbínové poetické hospůdce koná koncert kapely **PÁRA VOD HUBY**, start: 20:00, vstup: 50 Kč (s buřinkou za polovic)

- 6-10.8. **Kozí mejdan**. Mejdan pro všechny svobodomyšlné. Vstup: zapojení se do mejdanu.
- 29 - 30.8. se koná akce **Napříč - Konec léta u Skaláka**. Meziříčko u Želetavy, vstup volný.

Chceš pomoci Nájezdu?

Vytiskni si číslo (najezd.wz.cz), přečti si jej a pak ho někomu dej.

30.7. Bořivoj, Vojen

Přejeme vše nejlepší!
Když slaví Bořivoj,
zní to jako boj.
Přidáme-li Vojena,
rozdechá to hyjena?

Divadelní spolek Bohém

Vyhlašuje konkurz pro lidi,
• kteří se nestydí ukázat, co je v nich
• jsou dostatečně šilení
• a mají chuť si hrát.

Kontakt: **Tonda 731 621 128**

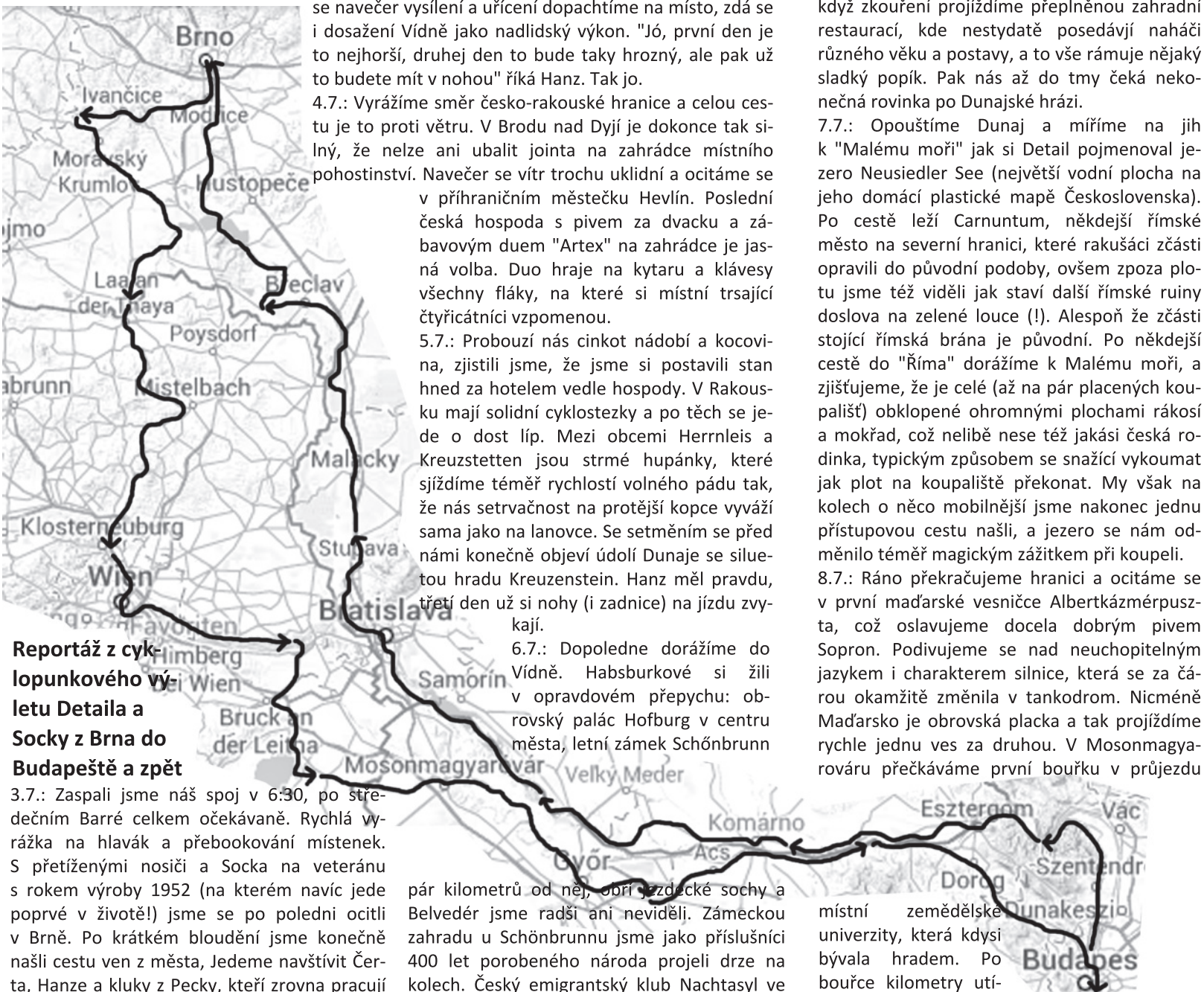
antoncamaj@seznam.cz

FB stránky: **Bohém - autorské divadlo**

Redakce Nájezdu vyhlašuje přehlídku zážitků z Kozího mejdanu. Kdo si co bude pamatovat, sepište report a pošlete na adresu najezd@gmail.com. Nejšilenější reporty budou odměněny!!!

Spasitel

Být tou vlnou,
tím neustálým pohybem vlastního proudu,
mohylou postavenou před vybydleným domem.
Stát před těmi životy,
které mají nekonečnou potřebu následovat někoho jiného.
Jak zvládnout svou roli,
jak zachovat to správné chování hodné hrdinů?
A co když poznají,
že jsem idiot,
že jsem se narodil proto,
abych se choval jako prase ve zlatém kabátě?
V tom případě je nutné mít v rukávu ještě několik náhradních životů
a alespoň jeden z nich by neměl obsahovat slovo spasitel.
Rogo, 18.6.2014, Praha-Holešovice

se navečer vysílení a určení dopachtíme na místo, zdá se i dosažení Vídně jako nadlidský výkon. "Jó, první den je to nejhorší, druhý den to bude taky hrozný, ale pak už to budete mít v nohou" říká Hanz. Tak jo.

4.7.: Vyrážíme směr česko-rakouské hranice a celou cestu je to proti větru. V Brodu nad Dyjí je dokonce tak silný, že nelze ani ubalit jointa na zahrádce místního pohostinství. Navečer se vítr trochu uklidní a ocitáme se v příhraničním městečku Hevlín. Poslední česká hospoda s pivem za dvacku a zábavovým duem "Artex" na zahrádce je jasná volba. Duo hraje na kytaru a klávesy všechny fláky, na které si místní trsající čtyřicátníci vzpomenu.

5.7.: Probouzí nás cinkot nádobí a kocovina, zjistili jsme, že jsme si postavili stan hned za hotelem vedle hospody. V Rakousku mají solidní cyklostezky a po těch se jede o dost líp. Mezi obcemi Herrnleis a Kreuzstetten jsou strmé hupánky, které sjíždíme téměř rychlostí volného pádu tak, že nás setrvačnost na protější kopce vyváží sama jako na lanovce. Se setměním se před námi konečně objeví údolí Dunaje se siluetou hradu Kreuzenstein. Hanz měl pravdu, třetí den už si nohy (i zadnice) na jízdu zvykají.

6.7.: Dopoledne dorážíme do Vídně. Habsburkové si žili v opravdovém přepychu: obrovský palác Hofburg v centru města, letní zámek Schönbrunn

pár kilometrů od něj, obří jezdecké sochy a Belvédér jsme radši ani neviděli. Zámeckou zahradu u Schönbrunnu jsme jako příslušníci 400 let porobeného národa projeli drze na kolech. Český emigrantský klub Nachtasyl ve Stumpergasse otevírá až v osm, takže nezbyvá než ubalit monty jacka u řeky a vyrazit dál. Projíždíme Rogovým snem, vídeňáci jsou milovníky nudismu, zažíváme třívteřinové psycho

když zkouření projíždíme přeplněnou zahradní restaurací, kde nestydatě posedávají naháči různého věku a postavy, a to vše rámuje nějaký sladký popík. Pak nás až do tmy čeká nekončící rovinka po Dunajské hrázi.

7.7.: Opouštíme Dunaj a míříme na jih k "Malému moři" jak si Detail pojmenoval jezero Neusiedler See (největší vodní plocha na jeho domácí plastické mapě Československa). Po cestě leží Carnuntum, někdejší římské město na severní hranici, které rakušáci zčásti opravili do původní podoby, ovšem zpoza plotu jsme též viděli jak staví další římské ruiny doslova na zelené louce (!). Alespoň že zčásti stojící římská brána je původní. Po někdejší cestě do "Říma" dorážíme k Malému moři, a zjišťujeme, že je celé (až na pár placených koupališť) obklopené ohromnými plochami rákosí a mokřad, což nelibě nese též jakási česká rodinka, typickým způsobem se snažící vykoumat jak plot na koupaliště překonat. My však na kolech o něco mobilnější jsme nakonec jednu přístupovou cestu našli, a jezero se nám odměnilo téměř magickým zážitkem při koupeli.

8.7.: Ráno překračujeme hranici a ocitáme se v první maďarské vesničce Albertkázmeprusza, což oslavujeme docela dobrým pivem Sopron. Podivujeme se nad neuchopitelným jazykem i charakterem silnice, která se za čarou okamžitě změnila v tankodrom. Nicméně Maďarsko je obrovská placka a tak projíždíme rychle jednu ves za druhou. V Mosonmagyaróváru přečkáváme první bouřku v průjezdu

místní zemědělské univerzity, která kdysi bývala hradem. Po bouřce kilometry utíkají jako nic a navečer jsme už v Győru, což je moc pěkné město s upraveným historickým centrem. Dnes jsme ujeli rekordní úsek, 89 km, nejdelší z celé cesty.

Konec 1. části, Socka

Cream

K výročí 48 let od prvního koncertu skupiny Cream (v Manchesteru 29. července 1966 v klubu Twisted wheel) si připomeňme historii této superskupiny.

16. července 1966 byl oficiálně oznámen vznik skupiny Cream (původně Cream of the crop – tedy řekněme „nejlepší z úrody jazzu a blues“ – snad v konotacích češtiny by se to dalo přeložit jako „třešnička“ na dortu).

Začátek byl idylický, Ginger Baker (19.8.1939) vezl Erica Claptona (30.5.1945) z jeho koncertu s Johnem Mayallem & Bluesbreakers, kde hrál po odchodu z Yardbirds, a Eric mu nabídl možnost zahrát si v nové kapele. Původní motivací pro toto trio byl bluesman Buddy Guy. Podle nějaké legendy byl Ginger nabídkou tak nadšen, že s Ericem v autě málem naboural. Chtělo to basu, tak Eric zvolil Jacka Bruce (14.5.1943), který hrál s Gingerem v kapele Graham Bond organization (to, že Jack z té kapely odešel, měl právě prsty Ginger). Eric se s Jackem setkal v jiném projektu, tak bylo jasno. Sice to byla třaskavá kombinace, stačilo však, aby Erik dal ultimátum, že chce Jacka, nebo nebude hrát s nikým, a Ginger svolil. Proto taky Eric se stal hlavním pojítkem mezi nimi. Jako zpěvák byl samovolně určen Jack Bruce, zpíval dobře a psal nejvíc písní. Eric zpívat moc neuměl, a tedy víceméně přizvukoval druhým hlasem, jen na pár písních si Eric dovolil sólový zpěv. On Eric vůbec trpěl malomyslností a nízkou sebedůvěrou, proto jeho další nástroj byla lahev alkoholu.

Ten rok nahrávají album Fresh Cream, kde mezi bluesovými covery (oni bluesmani byli zvyklí